

Sanotaan, että historia toistaa itseään. Nykypäivänä voidaan puhua jopa dejavusta. Minä koen sen tällä hetkellä, vaikka kukaan muu ei sitä näekään. Rakkaan kotikaupunkini rakennukset sortuilevat. Palaset tipahtelivat maahan pitäen raskaan äänen. Jostain tupruaa paksua, mustaa savua. Kuulen jostain voimakkaan viheltävän äänen. Juoksen katuja pitkin ja huomaan miten muut ihmiset eivät välitä juuri ollenkaan, mitä on tapahtumassa. Saavun torin laidalle. Se on tyhjä, mutta rakennukset sen laidoilla ovat täysin tuhoutuneet. Kauppakeskus ja kirjasto ovat enää raunioita. Puristan hampaani yhteen ja juoksen torin läpi niin nopeasti kuin pääsen. Saavun hetkessä patsaan luo etsiäkseni avainta. Kierrän sitä ympäri ja huohotan. En löydä mitään. Lyön nyrkkini patsaan jalustaan. Mannerheim katsoo minua ylhäältä päin. Tämä on kaikki hänen vikansa. Lyön jalustaa uudelleen, mutta tällä kertaa keskitän voimani iskuun. Jalusta alkaa rakoilla ja koko patsas hajoaa eteeni palasiksi. Kaadun maahan nelinkontin. On turhaa etsiä. Topi ja Aada ovat oikeassa. Kuvittelen itsestäni liikoja. Kaikki mitä tapahtui viimeisen vuoden aikana, tapahtui meille kaikille kolmelle. Totuus, voimat, kaikki. Luulen pitäväni heidät turvassa, mutta en ikinä ajatellut sen johtavan tähän. Lyön nyrkillä maahan. Tehtyä ei kuitenkaan saa tekemättömäksi ja niin se tulee aina olemaan. Ei edes minun voimallani. "Jimi?" kuulen jonkun kysyvän. Nostan katseeni ja näen ystäväni seisomassa patsaan palasten vieressä. "Mitä te täällä teette?" kysyn hämmästyneenä. "Noh, mehän löydettiin se huone yhdessä silloin. Älä luulekaan, että annettaisiin sun tehdä loput yksin", Aada sanoi ja nosti pienen palasen patsasta maasta. "Tosin avaimen löytäminen tulee olemaan nyt vähän hankalampaa." Nousen ylös ja pyyhin silmäni. Katson ystäviäni. Olen onnekas kun minulla on heidät. Ymmärrän myös nyt, että he eivät jätä minua, vaikka mikä olisi. "Eiköhän sitten aloiteta, ennen kuin on myöhäistä."

Mila